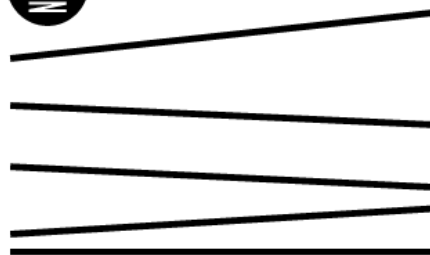

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Vergilius Maro, Publius.; af Johan Storm Munk.

Forsøg til en metrisk Oversættelse af Virgil's

Æneide : Anden Sang

København : K. H. Seidelin, 1804

38 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Virgil

Æneide. 2. Sang

Ved J. S. Munk

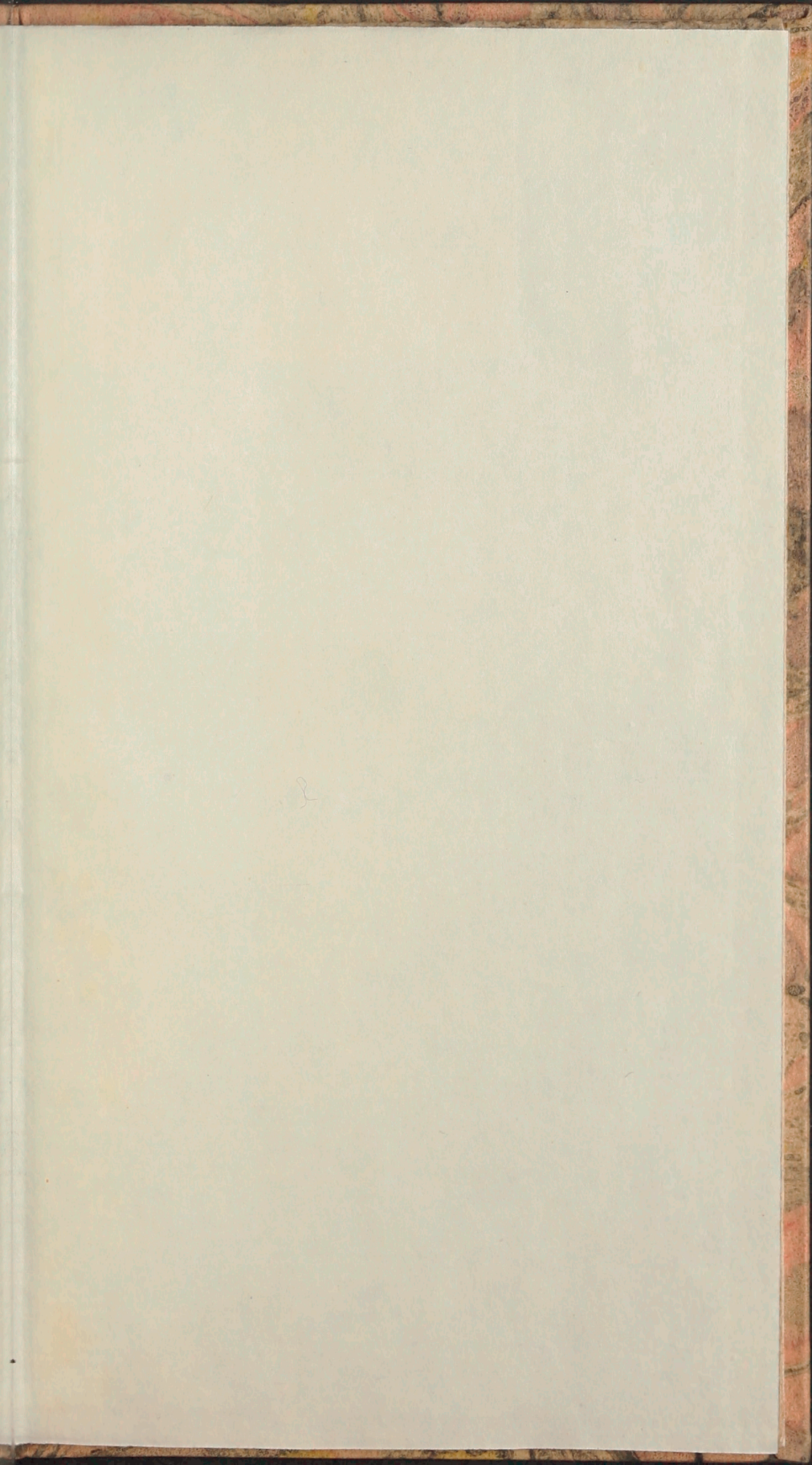
1804

48-215

2
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020341913

Virgil.

Quintus 2nd Aug.

orig. of J. I. Munk.

Feb., 1804.

48, 215.

Forsøg

til

en metrisk Oversættelse

af

Virgil's Eneide

af

Johan Storm Munk,

Anden Sang.

København, 1804.

Trykt hos K. H. Seidelin, Bogtrykker og Skriftfører,
i Pilestræde No. 94.

50912

30788

11

in the year 1878

of

30788 30788

11

John Green

1878

1878

1878

410
Allerede længe førend Hr. Pastor Hynphoff
bekjendtgjorde, i Maanedsskriftet Minerva,
en herauetrist Oversættelse af Æneidens
tvende første Sange, havde jeg begyndt
at arbejde paa en dansk Oversættelse af
Virgil's skjønn Heltedigt. Da ingen Col-
lision kan finde Sted i et Arbejde af denne
Beskaffenhed, som, efter dets Natur, ikke
kan være foretaget i nogen merkantil
Speculation, vover jeg at underkaste denne
Prøve Sagskyndiges Bedømmelse.

Oversetteren.

I n d h o l d.

Aeneas, de omfalkende Trojaners Anfører, som i en
Storm var fordrevet til Kysten af Afrika, fortæller
Dido, Dronning i Kartago, Omstændighederne ved
Trojas Indtagelse af Grækerne.

Da hver nu lytter taus med spændte Blik
Fra høje Bænk Æneas taler saa:
En smertesuld Erindring vækker Du,
Min Dronning, om hvorlunde Grækerne
Omstyrthed Troja — al den Jammer som 5
Jeg saae og følte selv! Hvo tolker sligt,
Han være Kriger, ja Ulykses's Mand,
Og hæmmer Graad? See! Natten vælder frem,
Dens Stjærner ile ned og raade Eoön,
Men ønsker Du en fort Fortælling om 10
Min Skjæbnes Gang og Trojas sidste Fald
(Skjont Tanken flyr fra disse Rædsler bort)
Vil jeg begynde: Alt har Krigens Nar
Og Skjæbnens Modstand knækket Grækerne
Da Pallas lærer dem at tomre op 15

En Hest, stor som et Bjærg »Den offret er
 For gunstig Hjemfarte« dette spredes ud
 Men lumskelig i Hesten skjule de
 Ved Lod udkaarne Mænd, og fylde saa
 Med Væbnede dens hule, dybe Bug. 20
 I Trojas Afsyn ligger Tenedos,
 En Øe, berømt da Priams Rige stod,
 Og riig, men nu en Bugt og troløs Havn.
 Her, bag dens øde Strand de søge Skjul.
 »Med høldig Bøt de sejle til Mycenæ« 25
 Saa troer det hele Folk og aander frit.
 Man aabner Portene, man strømmer ind
 At see forladte Havbred, øde Lejr.
 »Her Gienden stod — og hist Achille's Telt —
 Der Glaaden laae — og her man Trefning holdt.« 30
 En Deel beundrer den uhyre Hest
 Minerva helliget. Thymoetes først
 At sette den paa Eløttet raader os,
 Maaskee af List, maaskee paa Skjæbnens Vink.
 Dog byder Capys og de klogere 35
 At styrte ud i Havet Grækernes
 Mistænkte Gave, eller brænde den,
 Som og at gienneisøge Hestens Bug.
 Dog tvivlsomt slides Folket hid og did.

I Epidsen for en Skare styrter ud 40
 Paocoon fra Slottet, raabende:
 »O Borgere! af, hvilket Kaserie!
 Hvad? troer I Fienden borte, uden Evig
 De Grækers Gave? kjende I da ej
 Ulysses? her i dette hule Træ 43
 Achiver skjules, eller Stadens Muur
 Man vil bestige fra den høje Hest.
 Ja, Evig det er! troer Hesten ej for vel!
 Endog de Grækers Gaver frygter jeg.«
 Saa taler han og støder ind med Kraft 50
 Sit Spyd i Dyrets Side: dirrende
 Det stod, og strax fra Hestens hule Bug
 Gjensløde dybe Gul; men Skjæbnen var
 Os fiendst, vort Sind forvendt, thi ellers vidst
 Den lumste Hest vi havde hugget ned — 55
 Og Troja, Priams Borg, Du stod endnu!

Men see! imidlertid med megen Støj
 Til Kongen slæbe vore Hyrder frem
 En bunden Yngling, som tilbød sig selv
 De Modende: dumdriftig Stadens Port 60
 Han Fienden aabne vil, berede til alt.
 Ved List at sejre — eller sikkert døe.
 Nysegierrig stimler Troja's Ungdom til

At see, at spotte Fangen Kæppeviis —
 Dog sat Achivernes uherter List 65
 Og kjend dem alle af det eene Træk!

Da Fangen vaabenløs i Kredsen stod
 Og saae forvirret om blandt Phryggerne
 Udbrøder han: »Åh, hvilket Land og Hav
 Vil nu modtage mig? Hvor stjer jeg hen? 70
 Forskudt jeg er af Landsmænd: i mit Blod
 Vil Troja's Golt aftjæle billig Harm!
 Ved disse Ord for Medynk Breden svandt;
 Vi bad ham sige frit hvorfra han kom
 Og hvad han haaber nu som fangen Maud; 75
 Tilfidsst han fatter Mod og taler saa:

»Hvad end kan følge, Konge, Sandhed vil
 Jeg tolke Dig: En Bræker er jeg selv:
 Nu dette først. Til Løgn ej Sinon skal
 Nedværdiges af Ekjæbnens Grumhed. Har 80
 Maaskee vel Rygtet for Dit Dre bragt
 Den hæderfronte Palamede's Navn,
 Som de Pelasger, da han raaded' Fred,
 Bestyldte falsk og som Forræder gav
 Til Pluto's Ekhygger, men begræde nu? 85
 Min Fader, selv i Trang, mig sendte hen

Til ham, vor Glægt, i Krigens første Aar:
 Eaalønge han i Vælde blomstrede
 Og hædret var, blev ogsaa jeg bekjendt,
 Men da af Nid den listige Ulyst 90
 (Det alle veed) ham havde skaffet bort,
 Henslæbte jeg mit Liv i Mulin og Sorg,
 Begræd min Vens den ufortjente Død —
 Al, daarlig nok jeg ofte truede,
 Hvis sejrende jeg kom til Fædres Strand 95
 At hævne ham: da steeg min Ubens Had
 Og svoer mit Guld, thi siden har Ulys's
 Mig ængstet med Beshyldninger, og vakt
 Imod mig alles Dom, har Baaben segt
 At styrte mig, til han ved Calchas's Hjælp — 100
 Hvi dvæler jeg omsonst ved disse Ting?
 Hvi tøve J? Som Græker burde jeg
 Jo være straffet nu: Ulysses seer
 Min Død med Fryd, Atriderne med Guld
 Belønne den.« Mod Grækers dybe List 105
 Uvæbnede, vi fritte Sinon ud,
 Og han, den Falske! bliver frygtfuld ved:
 »De Græker kjede af langvarig Kamp
 Har tidt alvorlig tænkt paa hastig Flugt.
 (O, at den fuldbragt var!) Det vrede Hav 110
 Og Stormens Brag har ofte skrækket dem.

Især da denne Hest opbygget stod
 Med rædsomt Uvejr Himlen brusede.
 I bange Tvivl vi spørge Phoebus ad:
 Eutypilus os bringer Gudens Svar, 115
 Men af hvor grumt: »J offret har en Mæe
 For gunstlig Vind til Troja's Kyfter hen;
 En Grækers Blod maade sone Havets Gud
 For hældig Hjemfart!« Dommen blev bekendt;
 I alles Bryst soer Dødens Gysen om; 120
 Thi hvo er Offeret? hvem vil Apoll?
 Ulysses slæber nu for Hæren frem
 Med Mægt den Seer Calchas, spørger ham
 Hvem Guden har bestemt? Alt mange saae
 Hans grumme Plan og spaaede mig min Lod. 125
 I Dage to Gang' fem er Calchas stum
 Og vægrer sig at nævne nogen vis:
 Ulys's ham plager haardt, og saa tilsidst
 Han efter oplagt Raad bestemmer mig.
 Man Bisfald gav, thi alle saae med Fryd
 Den Lod, som alle frygted', ramme een.
 Nu kom den fæle Dag: til Offring man
 Bereded' sig og krandsede mit Haar —
 Jeg sleed mig løs, tog Flugten, skjulte mig
 Den lange Nat i Cio og spejdede 135
 Om dog maaskee de Græker gik til Sejls.

Oj tør jeg haabe meer at see igjen
 Mit Fædreland, min Fader, mine Smaae:
 Maaskee paa disse høvner man min Flugt,
 Maaskee man fordrer deres Blod for mit! 140
 Ved Guderne, som see jeg vidner sandt,
 Jeg beder Dig, hvis Retfærd endnu boer
 Blandt Dødelige, o, hav Medynk med
 En fangen Mand, der lider uforstyldt! a.

Han rører os og vi benaade ham. 145
 Celv Kongen byder først at løse ham
 Af Lænkerne, og taler venlig saa:
 »Hvem Du end er, glem tabte Fædreland,
 Bliv vor! dog svar mig sandt: Paa hvis Raad
 Har man opbygget hiin uhyre Hest? 150
 Til hvilket Maal? At bruge den i Strid?
 For nogen Guddom?» — O, den Listige!
 Du løfter han de frie Hænder op
 Mod Stjernerne og siger: »Været J
 Mit Bidne, skønne Lys! Du grumme Dolk 155
 Der saae mig flye! Du Offerkrands jeg bar! —
 Jeg bryder nu med Græker alle Baand,
 Tør hade dem, og tredse deres Lov,
 Tør klart fremlægge deres skjulte Raad.

Du Konge, hold Dit Ord og frels mig, hvis 163
Jeg frelser Troja med at sige sandt!

»Til Pallas's Hjælp om Krigens Lykke stod
De Grækere hele Haab; men efter at
Den Udaadsmand Ulyss med Diomed
Gudindens Billede har ranet bort 165
Af Templet selv og hugget Dagten ned,
Ja drillet sig med blodbestænkte Haand
At gribe hende fat, den Hellige!
Fra denne Tid svandt deres glade Haab
Og Modet faldt, thi Pallas blev dem fiendtst. 170
Det vilste hun med soleklare Tegn:
Da Billedet blev sat i Lejren, gik
Af Hjet Glammer, Svæd af Lemmerne,
Og Underværk! Med Klang af Spyd og Skjold
Hun trede Gange sprang fra Jorden op. 175
Strax raaber Chalkhas: »Det er Tid at flye!
Ej falder Troja for de Grækere Sværd
For man fra Argos henter andre Tegn
Og fører Billedet tilbage med.«
Af denne Grund de sejle til Mycen, 180
At samle Magt, forsone Guderne
Og komme brat — alt efter Chalkhas Raad.
Med denne Hest han bød dem sone ud

Det fæle Rob af Pallas's Billede,
 Og lod den bygges saa uhyre stor 185
 Saa himmelhøj, at gennem ingen Port
 Den kunde føres ind i Eders Stad
 Og stænke den Gudindens gamle Børn.
 Hvis I med Bold angribe denne Hest,
 Skal stor Fordærv (der heller ramme dem) 190
 Tilflyde Priam's Rige, Troja's Folk;
 Men føre I den selv i Staden ind
 Skal Aften bestorme Pelops Strand
 Og Troja's Eljæbne blive vor « Ved List
 Forblinder Sinon, den Forræder, os. 195
 Saa saldt ved Ewig og strømtet Graad, et Folk
 Som Diomed, Achil, en Råd af Aar
 Og tusind Snækker ikke tvunget har!

En rædsom, en uventet Hændelse
 Hver Barm opfylder pludselig med Skræk. 200
 Laocoon, Neptuns udkaarne Præst,
 Paa Altret offerer ham en festlig Tyr,
 Da see! fra Tenedos (jeg gyser end)
 Et Par uhyre Slangar pløje dybt
 Den stille Sø og styre hen mod os: 205
 Højt over Volgen knejse de med Bryst
 Og blodrød Manke; Halen bugte de

I store Kredse langs med Havet hen
 Som fraader vildt. Alt stige de i Land:
 Af blodigt Dje gnistrer Flamme, og
 Med Hvislen spiller Lungens Braad. Vi flye
 I Dødens Ektræk. Nu mod Laocoon
 Gaae begge Slangar løs, omslynge først
 Hans tvende Sønner, saare disse Smæde
 Ved grumme Bid, og gribe Faderen
 Som væbnet sig og iler dem til Hjælp.
 Men begge Slangar tvende Gange snoe
 Sig fængslende om Mandens Liv og Hals;
 Med pandøret Krop de kneise over ham:
 Eig løs at slide stræber han omsonst:
 Den sorte Edder sprudler paa hans Dragt:
 Han løfter Smertens Ektrig i højen Ektye —
 Som Tyrens Brøl, der flyer fra Alteret,
 Naar Dren soigter og den saaret kun —
 Nu flygte Dragerne til Templet hen,
 Minerva's Borg: der ved Gudindens Fod
 Og bag det dybe Ekjold de søge Ekjul.
 Hvert Hjerte banker — alle ryster Ektræk:
 Man siger: at Laocoon fortjente
 Ved Straf for Broden, da han saarede
 Gudindens Hest med det forbovne Spyd;
 Man stemmer i, at den indviede Hest

Med Bøn maae føres til Gudindens Borg:
 En Nabning bryder man paa Muren strax:
 Enhver vil hjælpe: Hesten sette vi 235
 Paa Hjul og trække frem ved stærke Toug.
 Opfyldt med Bæbnede den stiger ind
 Til vor Fordærv. Vor Ungdom følger den
 Med festlig Sang og alle gribe fat.
 Den triner ind i Byen truende. 240
 O Fædreland! o Troja! Gude's Hjem!
 Ekjont fire Gange Hesten standsedr,
 Og fire Gange skjulte Vaaben klang,
 Vort blinde Raserie dog skynder paa,
 Og snart ved Templet hiint Uhyre staar. 245
 Cassandra som vor Tillid aldrig vandt,
 Os spaaer vor Ekjæbne. Vi elendige,
 Beprøvede Templerne med Festens Krands —
 Al, det var Troja's sidste Dag vi saae!

Uf Oceanet vælder Natten frem 250
 Og søber Himmel, Jord, de Grøfers Ligt
 I sorte Ekhygger. Illum er tans,
 Og alle kaste sig i Søvnens Tavn.

En Flamme svæver højt fra Kongens Skib,
 Paa dette Legn de Grøfer hejse Sejl 255

Og i den stille, maanelyse Nat
 Til velbekjendte Ryster slyre hen.
 Nu aabner Sinon, der beskyttedes
 Af brede Guder, Hestens dybe Bug;
 Med Gryd de Gangne glide hastig ned: 260
 Ihesander, Stenelus, Ulysses selv,
 Og Pyrrhus, Thoas, Acamas — dog først
 Menelaus, Machaon, Epeus, som
 Opfandt den lumste Hest. De grebe an
 Da Staden laae nedsenkt i Vin og Søvn. 265
 Bor Vagt nedsables: Hæren strømmer ind
 Af aabne Port og flokker sig til Kamp.
 Mod Midnat hen, da Søvnens blide Gud
 De Dødeliges Kummer dysser ind,
 Jeg saae i Drømme Hektor: mørk han var 270
 Hans Øje taarefuldt; han slæbtes frem
 Ved Gødderne bag Sejerherrens Vogn,
 Med blodigt Støv besudlet. Hvilket Syn!
 At hvor forandret fra den Hektor, der
 Kom smykket med Achilles Vaaben, og 275
 Paa Hiendens Glaade slænged Glammer ned.
 Nu klæbede hans Skjæg og Haar af Blod
 Og skjult var Helten af de Saar han fik
 For Trojas Bold. Mig syntes da, at jeg
 Med Taarer ham taltalte saa; o Du, 280

Vort Trøst, vort sikre Haab, hvi har Du da
 Saa længe dvælet? ak! fra hvilken Egn
 Er nu Din Komme! skal vi svækkede
 Dig skue efter Dine Tappres Gald
 Dit Folks og Stadens Fater? — O' hvi er 285
 Dit Alsyn blodigt? hvorfra disse Saar?
 Han dvæler ej ved et unyttigt Svar
 Men sukkende af Hjertets dybe Grund,
 »Glye, ræd Dig, raaber han, af Luerne!
 Vort Bye har Tienden! Troja styrter ind! 290
 Dit Land, Din Konge har Du offret nok!
 Endogsaa denne Haand forgiæves streed:
 Dens Guder anbefaler Troja Dig;
 Din Vandring de beskytte, og engang
 Ved dem Du reise skal en mægtig Stad!« — 295
 Han taler, og af Templets Jnderste
 Udfører Vesta og den rene Ild.

Nu stiger Kampens frygtelige Larm:
 Skjönt i en Lund vort Huus affides laae,
 Jeg horer tydelig en blandet Krig 300
 Og høje Vaabenbrag: Af Eovnens Arm
 Jeg farer op, bestiger snart vort Tag
 Og lytter taus: Saa staaer paa Klippens Top
 En Hyrde studsende, naar heftig Storm

Frembolger Flammer i det modne Korn 305
 Og naar en Foss opsvolmet styrter ned
 Vortskjeller Sæden, Landmands glade Haab
 Og tumler bragende løseevne Skov.
 Nu saae jeg klart de Græfers hele Rist:
 Deiphobos's Huus fortæret styrter ind; 310
 Ukalagon i høje Flammer staaer
 Og Ilden sinner langt i Seen ud.
 Nu høres Raab af Mænd og Lubens Klang:
 Uffindig uden Plan jeg væbner mig
 Og brænder kun at styrte mig i Kamp; 315
 Jeg styrter hen mod Glottet rasende
 Og tænker blot: hvor skiont at døe i Strid!

Men see! jeg møder Panthus, Phoebe Præst,
 Der giennem Hienders Sværd har reddet selv
 De overvundne Guder, med hans Slægt 320
 En liden Dræng, og iler mod vort Huus.*
 »Hvad er vor Skjæbne? hvor et Tilflugtsstæd?
 Gaa spørger jeg, og han med dybe Suk:
 »Du seer vort Riges Fald og sidste Dag!
 Ja! vi har været Troer: Illium 325

*) v. 321. Jeg læser her: cursus . . . ad limina
tendit.

Har været, og dens Hæder! Jupiter
 Har skjænket Argos alt, vor Fiende Held.
 Den høje Hest udsender Bæbnede:
 Den lumste Cinon spreder Ild og Brand:
 Af sprængte Port indstrømmer tusindviis 335
 De Grækers hele Hær og spærer strax
 De trange Gader: overalt man seer
 At flamme Baaben og det blanke Sværd
 Beredt til Mord: vor Bagt sig værger svagt;
 Vor Modstand kun er blind. — Ved disse Ord 335
 Og som paa Guders Vink jeg styrter frem.
 Did hvor mit Naserie og Baabenbrag,
 Hvor Kampens høje Skrig mig kalder hen.
 Rifeus og den fjælle Epytus
 Samt Hypanis og Dymas, som jeg fandt 340
 Ved Maanens Ekin, sig flokke hen til mig,
 Med Ynglingen Coroebus der just nu
 Var kommen som Cassandras Vejler og
 Udsatte Priam selv og Phrygerne. —
 Den Ulyksalige, som agted' ej 345
 Hans Elskedes de kloge Spaadoms Raad! —
 Gaasnart jeg seer dem hige frem til Strid
 Ildbræder jeg: »Forgiæves, tappre Mænd!
 Om Eders Mod end vilde bøve alt
 Til Byens Hjælp — thi see dens Glammer hist! 350

Hvad haabe vi? nu alle Guder, som
 Gav' Troja Ekts er' vrede flygted' bort —
 Kom! lad os doe i Fiendens tykke Hær!
 Kun Haab om Død er Overvundnes Trøst!« —
 Til Raserie steg deres Mod, og nu 355
 Som graadig Ulv der, søgt i natlig Mulm,
 For sultne Yngel vandrer ud til Rov,,
 Igjennem Byens Midte gaae vi frem.
 Til visse Død i Fiendens tætte Hob;
 Kortsløret, fæl, omsøøver Natten os. 360
 Dens Nederlag mon Ord vel male kan?
 Dens Rædsler tolkes de ved Etromme Graad?
 Al, Troja faldt og Seklers Herredom! —
 De Bærgeløse segne overalt
 paa Gaderne, i Huse, Templet selv. 365
 Men ej allene falde Leucrer: tidt
 Opblusser hos de Overvundne Mod
 Og Græker doe som seirende. Man seer
 Kun Jammer overalt, kun Skræk og Død.

Fulgt af en talrig Sværm os møder først 370
 Androgeus, der troer os Venner, og
 Tiltaler os som Baabenbrødre saa:
 »O, iler Mænd, thi hvorfor dvæle I?
 Mens andre plyndre alt i Trojas Brand,

I fra de høje Snekker komme nu?« 375
 Saa talt han mærked' paa usikre Svar,
 At han var falden midt i Giendens Flok,
 Og veeg tilbage maasles, stum af Skræk.
 Som naar man usorgtig træder paa
 En Enog i Krattet og forskrækket flyer 380
 Naar rasende den knejser os imod.
 Saa nu Androgeus ved dette Syn.
 Vi styrte ind blandt Giendens tætte Sværd;
 Vi fælde mange af den rædde Hob
 Og Lykken smiler til vor første Kamp. 385
 Eoroebus henrykt over dette Held
 »Kom følger Brødre, siger han, den Vej
 Til Frelse, som vor gode Lykke gav!
 En Grækers Rustning hver isære sig!
 Hvem tør vel dadle List mod Gienden? 390
 Den selv os give Vaaben!« — Gjort som talt;
 Han tager paa Androgeus's høje Hjelms
 Og blanke Skjold, omgiorder sig hans Sværd:
 Saa Ripheus, Dymas selv, ja glad enhver
 Med nys erobret Bytte væbner sig. 395
 Vi gaae blandt Giender — ej med Skjæbnens
 Gunst —
 Og probe idel Kamp i Nattens Mulm.
 Til Orkus sendes mange Græker ned:

Endeel til flkre Strand og Skibe flye:
 Endeel paa nye i Hesten flattrer op 400
 Af skjændig Frygt og glemmes i dens Bug. —
 Af, vrede Guder ingen stole paa!
 I dette Nu Cassandra slæbes fra
 Minerva's Helligdom med adspredt Haar:
 Kun Flammeblis til Himlen sender hun: 405
 De spæde Hænder fængsledes af Vaand.
 Ved dette Syn Coroebus rasende
 Sig styrter ind blandt Fienden for at døe;
 Enhver ham følger ind i tætte Flok.
 Men her fra Templets Spidse sendes ned 410
 En Pileregn af vore, som os holdt'
 For Fiender — af! Ved Landsmænd Troer faldt!
 Med Tynsen over at den Moe blev frelst
 Tilstrømme Græker: Grumme Ajax først,
 Saa de Atrider og dolopist Hær. 415
 Ret som, naar alle Vinde bruse frem
 Og kjæmpe mod hinanden hvirvlende,
 Saa Skoven tuder og det vrede Hav
 Med Graaden koger op fra dybest Bund.
 Endogsaa de, som i den mørke Nat 420
 Deeg' for vor List og vanked' frygtsom' om
 Fremkomme nu og kjende strax at falsk
 Vor Rustning var, at fremmed var vort Sprog.

Nu overbældes vi af Mængden: først
 Coroebus ved Gudindens Alter faldt, 425
 Saa og Riphæus, han, den dydigste,
 Af Teucerne den meest retskafne Mand.
 Men Skjæbnen bød! — End Dymas, Hypanis
 Nedsank for Brødres Haand, og Panthus! Dig
 Gav prøvet Dyd og Phoebus's Krands, og
 Børn — 430
 Ved Trojas Afte, mine Brødres Fald!
 Jeg skædede hverken Farer eller Død,
 Men havde denne været Skjæbnens Bud,
 Saa var jeg hævnnet. — Nu jeg slides bort,
 Iphitus, Pelias mig fulgte; hiin 435
 En Olding, denne faaret af Ulys's —
 Os kalder høje Skrig til Priams Borg.
 Her stod den rette Kamp, som om der ej
 Var nogen Fiende andensteds at see:
 Her raser Striden, Græker storme frem 440
 Og Skjold mod Skjold besatte Slottets Port;
 Paa Stiger stræbe de at vinde op
 Ad Murene; til Børn de løfte Skjold
 Paa venstre Arm, med højre gribe sat.
 Bort Gølk nu løsner Slottets høje Tag — 445
 End slige Daaben de, da alt er tabt
 Og Døden vis, med Fienden prøve vil —

Forghldte Loft, Palladsfets gamle Siir,
 Medvæltet; andre Husets indre Deel
 Med draget Sværd bevogte flokkeviis. 450
 Nu steeg mit Mod til Hjælp for Kongens Borg,
 Til at undsætte hine trætte Mænd.
 En Bagder førte til en lønlig Gang
 Imellem Kongeslægtens Værelser,
 Hvor tidt allene, medens Troja stod 455
 Andromache, den Stakket! ledet' selv
 Til Bedstefa'er sin lille, kjære Dræng:
 Igiennem denne naaer jeg Husets Tag,
 Hvor Landsmænd sendte matte Pile ned.
 Mod Himlen knejsed' her et Taarn, hvorfra 460
 Bar Udsigt over Troja og hvor vi
 Bessued' Giendens Leir og Flaade tit.
 Vi hugge løs dets første Stokværk, hvor
 Man let fandt Nabning, og nedstyrete fra
 Dets gamle Plads — nu ruller det med Brag 465
 Bidt knusende ud over Giendens Hær;
 Men nye træde frem. Imidlertid
 Er intet Slags af Vaaben uforsøgt.
 Ved Døren selv fremskrider Pyrrhus stolt:
 Hans Sværd og Kobberrustning flammede — 470
 (Ret som en giftig Snog, der svolmende
 Om Vinteren laae stult i frosne Jord,

Men skifter Hud og glindsende gaaer frem:
 Forvundet knejser den med glatte Bryst,
 Trekloftet Tunge spiller i dens Mund.) 475
 Med ham Periphas og Achilles's Rudske
 Automedon, saa og den gandske Hær
 Fra Echyros slynger op paa Taget Jld.
 Han selv i Epidsen griber Øren fat
 Og kobberklædte Dørre hugger ind; 480
 De stærke Planke splittes ved hans Haand
 Og danne synkende en Abning. Nu
 De store Gange i Palladset selv
 Samt Kongeslægts Bærelser man seer.
 Bevæbnede ved første Indgang staae. 485
 Fra Husets Indre høres Suk og Graad;
 Huult lndvinders bange Jammerfrig
 I højen Ekke; nu vanke hid og did
 De rædde Mødre, fast de flynge sig
 Til Dørens Stolper, dække dem med Ryg. 490
 Med Gaders Kraft gaaer Pyrrhus frem; ej Vaas
 Ej nogen Vagt kan holde ham: han slager —
 Og knarkende hver Dor maae styrte ned.
 Ved Sværdet banes Vej, man trænger frem,
 Nedsabler alt og Hæren strømmer ind. — 495
 Med saadan Vold en Aae ej slummer frem,
 Der svolmende har brudt sin Dømming, og

Udstyrter over Marken, skyller bort
 Med Stalden Dvæget selv. — Neoptolem,
 Altriderne jeg saae, samt Hecuba 500
 Med talrig Æt, og Priam blodbestænkt
 Besudlende af ham indviede Jld.
 Halvhundred' Døttres Egtesænge faldt
 Indlagt' med Guld — en talrig Afkom's Haab
 Med disse sank. — Kun Sværd og Jld man
 seer. 505

Om Kongens Skjæbne ønsker Du et Ord? —
 Da Troja tagen, Slottets Porte sprængt',
 Og Fienden at styrte ind han seer,
 Af Alder rystende han griber fat
 Henlagte Baaben, spænder tunge Sværd 510
 Ved Siden, og vil døe i Fiendens Hær.

I Gaarden, under aaben Himmel stod
 Et Alter, som med Husets Guder var
 Beskygget af ældgamle Laurbærræe:
 Her søgte Hecuba med Døttre Skjul 515
 (Som Duer mod et Uveir flokke sig)
 Og sad med Guderne i Tavn. — Saa snart
 I Ungdoms Rustning hun den Gamle seer
 »Åh, hvilket Raserie — udbryder hun —

Har væbnet Dig? hvor vil Du hen? ej nu 520
 Behøves saadan Hjelp! Min Hector selv
 Ej kunde nu beskjtte! skynd Dig! kom!
 Os alle give dette Alter Værn,
 Hvis ikke, dæ med os!« Hun taler, og
 Til Altrets Helligdom ham leder hen. 525

I dette Nu hans Søn Polites flyer
 Af Pyrrhus saaret, giennem Fienders Sværd
 Fra Gal til Gal udi det øde Slot;
 Vild, snysende forfølger Pyrrhus ham;
 Nu gribes han — og giennembores. — af! 530
 Han naaer Forældrene og falder død
 For deres Dine, svømmende i Blod.
 Ved dette Syn, skjønt Døden var ham vis,
 Udbryder Priam saa i Raserie:
 »For sliig Misgierning, saadan Middingsdaad, 535
 — Hvis Himlen skælner mellem Dyd og Last —
 Dig give Guderne fortjente Løn!
 Dig værdig Straf, Du skjændige, som her
 Besprængte Faderen med Sønnens Blod!
 Achilles selv, hvis Søn Du lyver Dig, 540
 Mod Priam handled' ej, skjønt Fiende, saa,
 Men skaaned' mig og sendte Hectors Liig
 Tilbage med, ja lod mig gaae i Fred.«

Saa talt, den Olding kaster ud et Sprog
 Som kraftesløst mod Robberskjoldet klang 545
 Og uden Virkning hang i hvælved Bug.
 Men Porthus nu: »saa gaae da hen, søttel
 Min Fader al min Udaad, sig ham, at
 Neoptolem vanslægtet! glem det ej!
 Nu døe!« Saa talt, ved Haaret slæber han 550
 Den skjælvende, som gleed i Sønnens Blod,
 Til Alteret; her løstes blanke Sværd!
 Til Fæstet farer det i Kongens Liv! —
 Elig Ende Skjæbnen Vergams Konge gav,
 Der skued' Trojas Brand, sit Riges Fald, 555
 Hvis Magt var før i Nien saa stor! —
 Hans Krop blev hist ujordet kasted hen
 Ved Stranden, hovedløs, u kjendelig. —

En heftig Gysen gjennemfoer mig nu:
 Min Faders Billede fremstod, i det 560
 Jeg saae den gamle Konge grusomt døe
 Creusa var forladt med spæde Søn!
 Mit Huus maaskee var plyndret! Trindt omkring
 Jeg spejder efter Landsmænd: ingeu var
 Tilbage meer, men havde styrtet sig 565
 Af Taget, eller ind i Luerne.

Nu var jeg eene, da jeg seer med eet
 Helena skjult i Vesta's Helligdom
 De klare Flammer lyste for mig, da
 Jeg vanked om og stued hid og did 570
 Hun havde gjeint sig her af Frygt for Straf
 Af Teucrer, Græker og forladte Mand.
 Her sad hun tryk i Templets Indre, hun
 Sit Fædrelands og Trojas Furie.
 Min Harmen steg og bød mig hæbne nu 575
 Mit faldne Land paa denne skjændige;
 Thi skulde hun ustraffet drage bort
 I stolt Triumf til Grækenland, og see
 Sin Mand, sit Hjem, Forældre, Børn igjen,
 Og bruge Phrygerne til Trælleskaf? 580
 »Hvad? Priam faldt og Troja styrted' ind! —
 Dardaniske Strandbred svømmede i Blod! —
 Nej ikke saa! — vel gi'er en Qvindes Straf
 Ej Navn og Hæder, men det er dog skönt
 At rydde Lasten ud til værdig Løn: 585
 Hvor sødt at læske Hebnens hede Tørst!
 At mætte faldne Brødres Afse!« — Da
 Jeg rased' saa og harmfuld tog afsted,
 Nedsteeg min Moder (før ej seet saa vel)
 Omstraalt af himmelsk Lys i Nattens Mulm, 590
 I Guddoms høje Majestæt, som naa

Hun triner i Olympen frem; hun greb
 Min Hæand, og talte saa med Rosen-Mund;
 »Hvad heftig Smerte vækker saa Din Harm?
 Hvi raser Du? Hvad Søn? Du glemmer mig? 595
 Vil Du ej først Din gamle Fader see,
 Anchises og Creusa som du lod
 Tilbage med Ascanius? Hvis ej
 Mod Gjendens Vold jeg havde værnet dem,
 For Ild og Sværd de vare nu et Rov 600
 Helena ej, den Lede, give Du
 Ej Paris Skyld! De vrede Guder selv,
 Ja Guderne omkaste Troja selv!
 Ekue! — thi den Laage, som har slovet for
 Dit svage Dje og formørket det 605
 Skal svinde bort, kun, Søn, du frygte ej
 At følge mine Raad! Her hvor Du seer
 At splittes Steen fra Steen og Mutene
 At rulle ned, hvor Røg med blandet Støv
 Frembolger højt, her rokker Havets Gud 610
 Med vældig Trefork Staden fra dens Grund
 Hist holder Juuo Havøns Port besat
 Og kalder rasende, med Sværd i Haand
 Sit kjære Folk fra Skibene. See hen
 Hvor Pallas troner hist paa høje Borg 615
 Og svinger straalende sit grumme Skjold.

Alfader skjenker Fienden Kraft og Mod
 Ja hidser Guderne mod Troja's Folk.
 Ghe Søe, fra en unyttig Kamp! Min Haand
 Skal føre Dig uskad til Fædres Hjem 620
 Saa talt, hun søber sig i Nattens Glør.
 Nu fremstaae grumme Synet for mit Blik
 Jeg seer de Guder, som var Troja findst
 Og hele Staden som et Flammehav,
 Neptunske Troja reent at kastes om. 625
 Som naar en gammel Bøg paa Bjergets Top
 Af Bølge gribes an med hvæsset Or,
 Og raske Hug, der staaer den truende,
 Dens Krone ryster, uikter hid og did
 Indtil den sukker ved det sidste Saar 630
 Og styrter knusende af Højen ned.

Hvor jeg gaaer frem, tryk ved Gudindens Haand
 Nedsynker Sværdet, vige Luerne,

Saa snart jeg kom til Fædres gamle Hjem
 Bønsaldt jeg strax min Fader at jeg først 635
 Ham maatte bære hen paa Bjerget: Men
 Han vil ej overleve Troja's Fald
 Og vandre bort. »O J, saa var hans Ord
 Som endnu staae i Ungdoms fulde Kraft

J tænke bør paa Flugt! hvis Guderne 640
 Har vildet øge mine Dages Tal
 De havde frelst mig Byen; nok det er
 At jeg har eengang seet Troja's Fald.
 Farvel, det sidste, byder mig og gaaer!
 Jeg skal nok finde Døden. Sjenden selv 645
 Af Medynk gier mig den. Begravelse
 Jeg savner let. Af Guderne forhadet
 Jeg slæber tunge Aar fra den Tid, at
 Alfader Eyn har pustet paa mig. « Saa
 Han taledes og blev urokkelig. 650
 I Taarer strømmende, Creusa og
 Askanius, vi alle bade ham
 Ej dog at styrte alt med sig, men at
 Aldyde Skjæbnens Bud — af, kun omsonst!
 Jeg griber efter Vaaben, onsker Død; 655
 Thi hvad beslutte? hvilken Udsigt nu? —
 Hvad Fader, jeg forlade Dig og flye?
 Er sli' Misgjerning Faderhjertets Raad?
 Hvis Guderne har svoret Troja's Fald
 Og Du vil styrte Dig og Dine med 660
 Den faldne Bye — Dit Ønske naaer Du let;
 Bestænkt med Priams Blod han kommer snart
 Der sælged' Sønnen for hans Faders Blik —
 Rev Du mig derfor ud fra Ild og Sværd

Min Moder, at jeg skulde Sjenden see
 Midt i vort Huus, min Søn, min Fader og
 Creusa myrded' i hinandens Blod? —
 Mænd! Vaaben hid! os vinker sikkert Død!
 Med Græker vil jeg vove sidste Dyst:
 Udvæbend' ej vi alle døe i Dag!« 670

Jeg spender atter Sværd og løfter Skjold
 Paa venstre Arm, men da jeg styrter ud
 Omslynger tet Creusa mine Knæ
 Og rækker mig vor Søn med disse Ord:
 »Hvis Du vil søge Døden, tag os med! 675
 Men slaaer Du nogen Liid til grebne Sværd,
 Beskyt vort Huus! Kan Du forlade nu
 Din Søn, Din Fader, mig, Dig før saa kjær?«

Da hun udstøder disse Klageskrig
 Skeeer pludselig et u hørt Under; thi 680
 Imellem vore Hænder, for vort Blik
 Fremblussede en flygtig Flamme klart
 Paa Julus's Iffe og uskadelig
 Omsvævede hans Haar og Tinding. Vi
 Vil ryste Glammen bort i første Skræk 685
 Og slukke Himlens Ild. Anchises da
 Opsender frydsfuldt Blik til Stjernerne

Og beder lydelig med hæved Arm:
 »O Jupiter hvis Bønner røre Dig,
 See ned til os! og hvis vi tækkes Dig, 690
 Gaa hjælp os Gader, og stadfæst Dit Tegn!«

Gaa neppe talt, før Tordnen rullede
 Fra venstre Haand og ned fra Himlen faldt
 En Stjerne straaleklædt i Natens Mulm:
 Den stiger langsomt over Husets Tag 695
 Og daler skjon og klar i Ida's Skov
 Vejvisende: dog lyse end dens Spor
 Og Svovlrøg udbredes overalt.
 Da gav min Gader efter, rejste sig,
 Tilbad hin Stjerne og udtalte højt: 700
 »Jeg følger, Fædres Guder! Eders Vink;
 Beskytter I mit Huus, min Elægt! Det er
 Jo Eders Tegn! og Troja's Skjæbne staaer
 I Eders Haand! — Nu, Søn, jeg gaaer med Dig!«
 Gaa talt, vi høre alle tydeligt 705
 At Ildens Bragen nærmer sig vort Huus.
 »Velan; min elskte Gader, sæt Dig nu
 Paa disse Skuldre! Byrden er mig let:
 Hvorledes det end gaaer, vi dele alt:
 Den lille Julius vandre ved min Haand! 710
 Min Hustru, følge efter i mit Spor!

Og, Lyende, I høre agtsomt til!,
 »I kjende Ceres's gamle Tempel, paa
 Den Høj ved Byens Udgang, hvor endnu
 Cypressen staaer, som Vresfygt har skaant: 715
 Her maae vi samles, hver fra særskildt Kandt.
 Du Gader bære vore Guder selv,
 Thi jeg som kommer nu fra Mord og Drab,
 Med Blod besudlet, tør ej røre dem,
 For jeg mig tvetter i et Kildevæld.« 720

Gaa talt jeg breder ud paa Skuldrene
 En Løvehud og løfter Byrden op:
 Den lille Iulus snoer sig ved min Haand:
 Min Hustru vandrer efter. Vejen gaaer
 Igjennem Mulm og Mørk, og jeg som ogs 725
 Ej frygted' Pile slynged' mod min Barm,
 Ej Hjendens hele Hær, jeg ængstes nu
 Ved lettest Vindpust, mindste Lyd, af Frygt
 For kjære Byrde, kjære Følgesvend.

Nu er jeg Porten nær og troer mig frelst 730
 Men tys! for Dret dundrer tydelig
 En heftig Stampen. Strax min Gader seer
 Tilbage: »Fly, min Son, de komme, fly!
 Hift flamme deres Hjelme, blinke Sværd!«

Jeg veed ej hvilken fiendst Guddom nu. 735
 Forvirrede mit Sind; thi da i Hast
 Jeg drejer af og følger ukjendt Stie,
 Rev Skjæbnen min Creusa bort: om hun
 Tog sejl af Bejen eller træt sank ned
 Er uvist, nok, jeg hende saae ei meer! 740
 Vi sandsed' ej at hun var borte, før
 Man standsede ved Ceres's gamle Høj;
 Af alle savnedes hun eene her,
 Og var undgaaet Folge, Søn og Mand.
 Mod Guder, Mennesker jeg rasede 745
 Og glemte Byens Fald mod hendes Tab:
 Jeg anbefaler Troja's Guder og
 Min Søn, min Fader i den hule Dal
 Til mine Brødre, væbner mig paa nye
 Vil atter gjeunembandre Byen, og 750
 Vil styrte mig i nye Faters Svælg.

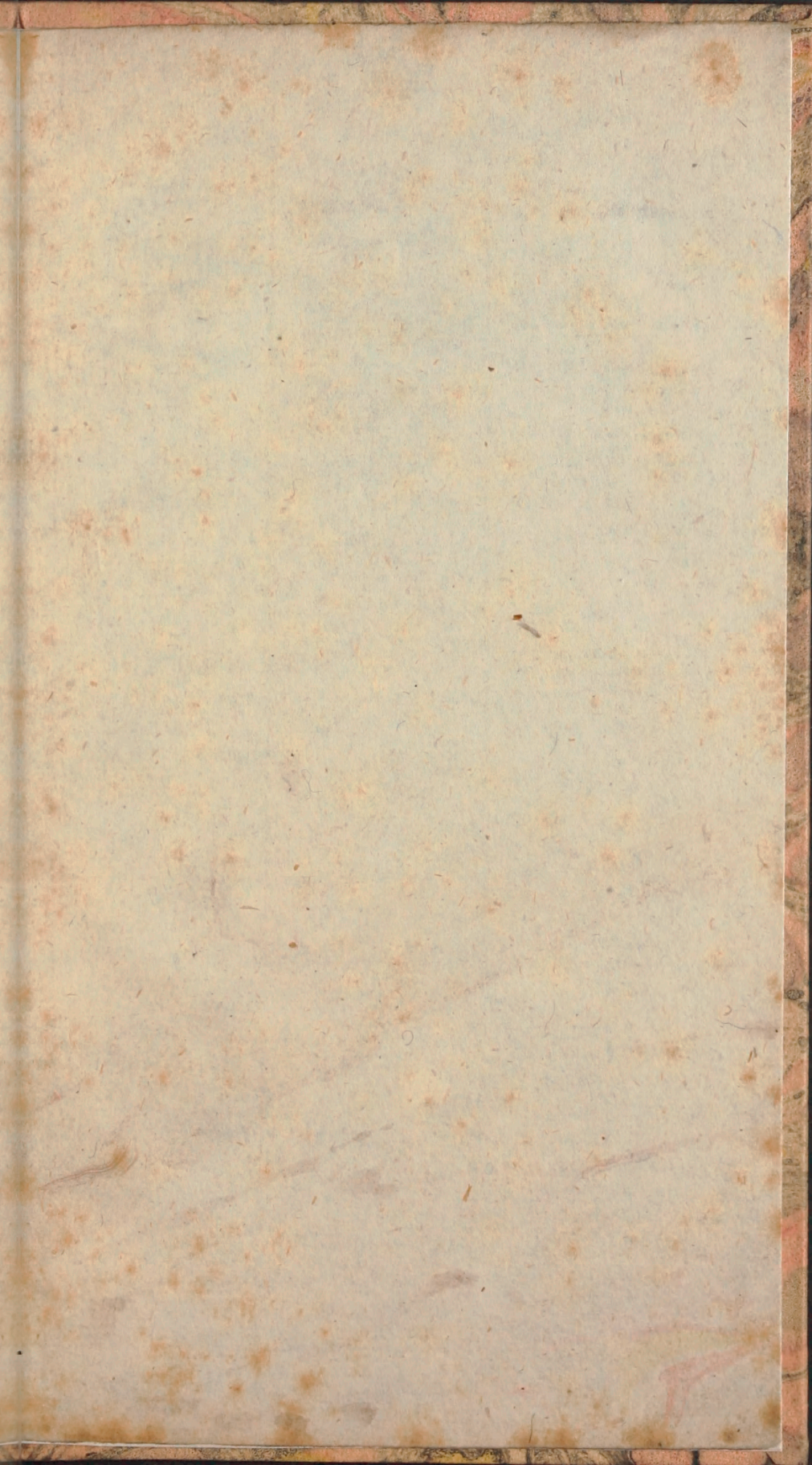
Først undersøger jeg den mørke Port
 Hvorfra jeg nys gik ud; hvert enkelt Tjed,
 Skjönt mulimbedækt, jeg spejder nøje. Selv
 Det øde Nattens Stille skrækker mig. 755
 Herfra jeg vandrer hjem, om hun maaskee
 Har søgt vort Huus — det var i Kiendens Vold.
 Fortærende slog Flammen højt i Skye

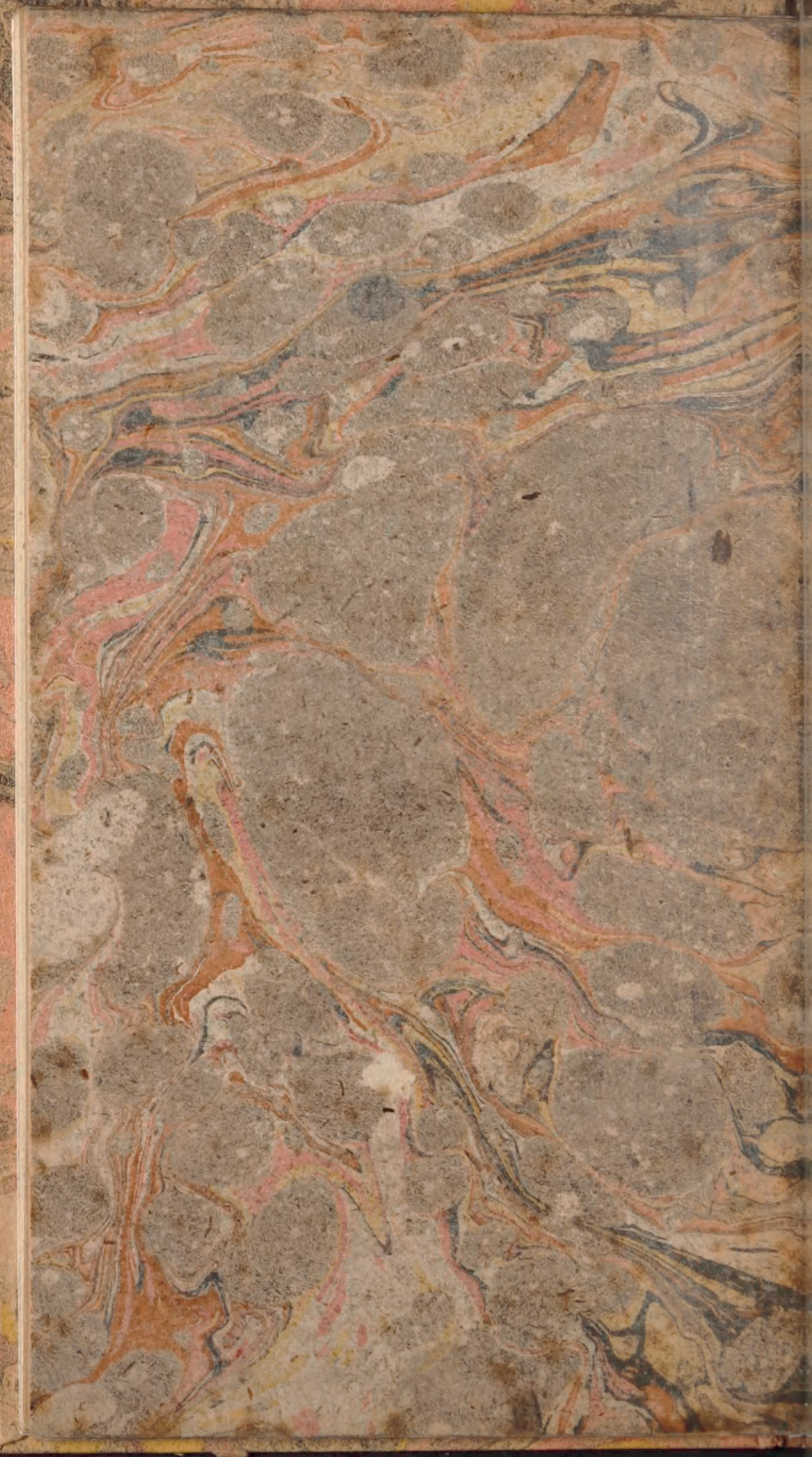
Ved Vindens Magt og sused' skrækkeligt.
 Jeg vandrer videre til Priams Borg. 760
 I Juno Templets øde Gange stod
 Ulysses selv med Phoenix, kaarne ud,
 Til at bevogte Byttet; Troja's Skat
 Af brændte Templer, Gunders Altare,
 Ja gyldne Offerkar og rovet Guds 765
 Blev her opdynget. Hift i frygtsom Råd
 Staae Børn og fangne Mødre trindt omkring.

Tit vover jeg endog at raabe højt
 I Mørket, af, forgiæves, sukkende,
 Jeg falder tit paa min Creusa! — Da 770
 Jeg rasende soer om i Byen, stod
 Med eet min tabte Kones Skygge frem
 For disse Dje, større end hun var.
 Mit Haar sig rejste, Tungen klæbed fast.
 Hun talte trøstende med disse Ord: 775
 »O kjære Mand! hold Maade med Din Sorg:
 See ogsaa heri Gunders Styrelse:
 Ej Skjæbnen vil at jeg skal følge Dig:
 Olympens Styret ej tillader det.
 Naar Du paa Havet længe tumlet har 780
 Du naaer Hesperia, hvor Liberens
 Henflyder stille gjennem frugtbar Mark

Der venter Velstand Dig og Rige, samt
 En Konges Datter: græd ej meer for mig!
 Ej skal jeg see de Myrmidoners Land 785
 Ej stolte Fiende, ej jeg trælle skal
 Hos Græker, jeg, af Venus's høje Æt,
 Thi hun, den Store, mig har standset her,
 Farvel, vedbliv at elste fælleds Søn!
 Saa talte i det jeg taareblændet vil 790
 Uldøse Hjertets Gjælde, svandt hun hen.
 Omsonst jeg strakte mine Arme ud:
 Tre Gange stuffed' Billedet mit Favn,
 Som lette Vind og ligt bevined Søn.
 Forbi var Natten, jeg tilbagegik. 795

Her fandt jeg studsende en talrig Hob
 Som havde strømmet sammen, Qvinder, Mænd
 Og unge Karle, en ykkværdig Flok!
 De kom fra alle Kanter, hver beredt,
 At følge mig til fjerne Kyster hen. 800
 Nu Morgenstierne steeg bag Ida's Top
 Og Dagen rødmede: De Græker holdt'
 Hver Port besat: ej Haab om mindste Hjelp —
 Jeg bar min Fader strax mod Bierget hen.

13

